

پٲر سئے دومى كااا

پٲر سئے دومى كاگد

© 2019 Wycliffe Bible Translators, Inc.

گؤن بايبئلے رجانك كنوكين ٲيمے كمكا

[Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivatives 4.0 International License](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

پترسے دومی کاگد

دُرود

1¹ چہ ایسا مسیہے ہزمتکار و کاسد، شمون پترسے نیمگا،
پہ ہمایان کہ چہ مئے ہدا و رکینوک ایسا مسیہے پاکی و نیکیا، ہما پئیمین ببہاین باورے رستگش کہ مارا رستگ.
2² شما کہ ہدا و مئے ہداوند ایسایا پجاء کاریت، چہ آییے زانگا شمے سرا رھمت و سہل و آسودگی گیش و گیشتر بات.

باورمندی زند

3³ آییَا گون وتی ہدابی واک و کدرتا، مارا هر زلورپین چیز پہ آنچین زندیا داتگ کہ ہدایا پسند انت. اے چیز مارا چہ ہمایئے پجاء
آرگا رستگ کہ گون وتی نیکی و شان و شوکتا مارا گوانکی جتگ. 4⁴ ہمے پئیم، مارا چہ اے چیزان وتی ببہا و سکین مزین
کتول و وادھی داتگ تان گون ہدابی زاتا شریکدار بیت و چہ ہما تباہیا برکیت کہ دنیاہا هست انت و سلین واہگانی بر و سمر انت.
5⁵ پمیشکا وتی وسا جُهد بکنیت کہ گون شرکردیا وتی باورا مہر و مہکم بکنیت و ہمے پئیم: گون زانتا وتی شرکردیا، 6⁶ گون
شہم و رھداریا وتی زانتا، گون سبر و اویارا وتی شہم و رھداریا، گون ہدادوستیا وتی سبر و اویارا، 7⁷ گون آدگہ باورمندانی دوست
دارگا وتی ہدادوستیا مہر بکنیت و گون سچہین مردمانی دوست دارگا پہ باورمندان وتی مہرا مہکم بکنیت. 8⁸ پرچا کہ اگن شمے
نیاما ہمے چیز بنت و بردنت، گڑا چہ مئے ہداوند ایسا مسیہے زانگ و پجاء آرگا بے آسر و بیسمر بیت. 9⁹ بلہ اگن کسپا اے شری
مبنت، آلمہ کمدید و کور انت و شمشتگی کہ چہ وتی پیسریگین گناہان پاک بوتگ.

10¹⁰ پمیشکا، او منی براتان!^a وتی سچہین جُهدا بکنیت تان اے گوانک جنگ و گچین بئیکے تھا مہر بوشتیت، چیا کہ اگن
چُش بکنیت، ہچبر ٹگل نئوریت. 11¹¹ گڑا پہ شما مئے ہداوند و رکینوکین ایسا مسیہے آدمانین بادشاہیے دروازگ، پہ دلچین
وش آنکیے پیچ بیت.

12¹² پمیشکا من ہر وهد شمارا اے ہبرانی تھتال و ہئیالا پرتیان، بل تریے شما اے ہبران وت زانیت و اے راستیے سرا مہر
اوشتاتگیت کہ شمارا رستگ. 13¹³ تانکہ من وتی جسم و جانے اے تمبوا^b آن، منی ہئیالا شرتہر ہمیش انت کہ اے چیزان شمے یاتا
بیاران و تھتال بدیان، 14¹⁴ چیا کہ زنان کمین وهدیا رند اے تمبوا رُکست کنان. ہداوندین ایسا مسیہا منا چہ اے ہبرا سہیگ
کرتگ. 15¹⁵ وتی وسا جُهد کنان کہ منی مرکا رند ہم، هر وهدا اے چیزانی ہئیالا بکپیت.

چمدیستین شاہدی

16¹⁶ وهدے ما ہداوندین ایسا مسیہے زور و کدرت و آییے پرترگے بارثوا ہبر کرت، پہ چالاکی جوڑ کرتگین کسہانی رندگیربا
نہ اتین، ما گون وتی جندے چمان آییے شان و شوکت دیستگات، 17¹⁷ آ وهدا کہ ہداین پتا ایسا شان و شرپ دات. پرشوکتین
تتوارے پہ ایسایا آتک و گوشتی: «اے منی دوستین بچ انت، من چہ اشیا باز وش و رزا آن.» 18¹⁸ اے تتوار کہ چہ آسمانا آتک، ما
ہما وهدا وت اشکت کہ گون آییَا پاکین کوہے سرا اتین.

10:1^a «براتے» مانا هر باورمند انت، مردین و جنین.

13:1^b تمبو بزان ہئیمہ.

¹⁹ انچش مارا نیانی پکائین ہبر ہم ہست انت، سک شَر انت کہ آییئے نیمگا دلگوش بکنیت، چراگیئے پیما انت کہ تھاربا دُرشیت، تان ہما وھدا کہ رُچ بیبت و بامئے استار شمئے دلانی تھا سر بکشیت۔ ²⁰ مسترین ہبر اش انت کہ بزانت پاکین کتابئے ہچ پیشگوی، نیانی جندئے مانا کرتگین نہ انت ²¹ چیا کہ پیشگوی چہ انسانئے ارادہ و واھگا دُن انت، پاکین روہ مردمانی دلا نشتگ تان چہ ہدائے نیمگا ہبر بکننت۔

درؤگین نبی و آیانی سزا

2 ¹ بلہ مردمانی نیاما درؤگین نبی ہم ہست ات، ہما دابا کہ شمئے نیاما درؤگین استاد ودی بنت کہ چیراندی بیران کنؤکین باوران رتواج دئینت، تنتنا وتی ہداوندا ہم نمئت کہ گون وتی ہونا پہ بہایی زرتنت۔ آ گون تیزین گار و بیگواہییا دُچار کپنت۔ ² بازینے اشانی بدکاریانی رندگیریا کنت و راستیئے راہ، اے استادانی سئوبا کلاگ گرگ و بیہرمت کنگ بیت۔ ³ اے استاد، وتی تمہ و جوہانی ہاترا گون ہبرانی چال و پریا شمارا پلنت۔ بازین وھدے بیت کہ آیانی سرا مئیاریائیے شور بَرگ بوتگ۔ اے شعور پورہ کنگ بیت و آیانی تباہی و ابے نہ انت۔

⁴ ہدا تنتنا چہ ہما پریشتگان سر نگوست کہ گناہش کرت و تھتروئے^c تھارتین تھارؤکیا بند و زمیلی کرتنت تان دادرسیئے رُچ برسیت۔ ⁵ چہ کوہنین جھانا ہم سر نگوست و ہداناباورانی دنیائے سرا توپانی آورت و تھنا نوہ کہ راستی و پھریزکاریئے جار جنوک ات، گون ہیبت کسا رکینتی۔ ⁶ ہدایا، سدوم و گمورھئے شہر ہم سوٹک و پُر کرت و چہ زمینئے سرا گار کرتنت، تان پہ ہداناباوران درس و ابرتے بننت و ⁷ پھریزکاری پوت کہ چہ ناشرین مردمانی سلی و بدکاریان سک دلرنج ات، رکینتی ⁸ (پرچا کہ آ نیک و پھریزکاری مردا ہمایانی نیاما زند گوازینت و لوتے پھریزکاری روہ، ہر رُچ چہ آ ناشرین کاران سک پدرد بوت کہ لوت گندگ و اشکنگا آتش)۔ ⁹ گوا ہمے پیما ہداوند زانت کہ وتی پھریزکاری مردمان چون چہ چکاسان برکینیت و بدکاران سزا بدنت تان ہما وھدا کہ دادرسیئے رُچ برسیت۔ ¹⁰ ہدائے کھر و سزا ہاس ہما مردمانی سرا کپیت کہ وتی جسمئے مھارش سل و ناپاکین واھگانی تھا یلہ کرتگ و ہچ واک و کدرتا نمئت و مان نثارنت۔ ہمینچک تَمرد و پُرکبر انت کہ چہ آسمانی زورمندانی سُبک کنگا ترسش نیست۔ ¹¹ بلہ پریشتگ کہ چہ اے زورمندان زوراکتر انت، انگت ہداوندئے بارگاہا اشان سُبک و بے ازت نکنت۔

¹² اے مردم ناسرید و بیزبانین جانورانی پیما انت۔ ہما کاران کننت کہ آیانی سرشت^d گوشت و تھنا پہ گرگ و کُشگا پیدا بوتگ انت۔ ہما کارانی سرا مسکرا و ریشکند کننت کہ سریدش بننت و جانورانی پیما گار و بیگواہ بنت۔ ¹³ وتی گندھین کارانی سزا و پدمُش رسیت۔ آیانی شادھی ہمیش انت کہ رُچئے رُزناہیا مست و ہنوش بننت۔ گون شما ہور وراک و رگئے وھدا، آ وتی ائیش و نؤشانی تھا گرگ انت و اے پہ شما بتامی و پؤلنگے بیت۔ ¹⁴ گون ناپاک و زنھکاری چمان، ہچبر چہ گناہا سیر بننت و سست و نزورین مردمان پہ مندر و رپک وتی داما پرینت۔ اے مردم تمہ و لالچا بلد و زانتکار انت، نالت بوتگین انت۔ ¹⁵ چہ راستین راہا در شتگ و چہ بھورئے چک بلیامئے راہئے رندگیریا گمراہ بوتگ انت کہ وتی سلین کارئے مزی دؤست ات۔ ¹⁶ بلہ بیزبانین ہر، انسانی تتوارا ہبرا لگت و بلیامی آییئے گناہئے سرا سرزنش کرت و آ نبی ای چہ گنؤکی کنگا داشت۔

¹⁷ اے پیمین مردم ہشتگین چمگ و انچین باپ و ہرم انت کہ توپان آیان ہر نیمگا بارت۔ تھارتین تھارؤکی آیانی آسر و آکت انت۔ ¹⁸ اے بٹاک جننت و ہبرش پوچ و ہالیگ انت۔ ہما مردمان گون جسمی بدین واھگان پریب دئینت و وتی داما پرینت کہ نؤکی چہ ردکاریانی دستا رکتگ انت۔ ¹⁹ آیان آراتیئے کئول و وادہ دئینت بلہ وت سلکاریئے گلام و بندیک انت۔ چیا کہ ہرکس چیریا وتی واجہ و مستر کنت، وت آییئے گلام و بندیک بیت۔ ²⁰ ہر وھدے کہ مردم گون مئے ہداوند و رکینؤک ایسا مسیہئے زانگ و پجارگا چہ اے دنیائے سلکاریان رکت، بلہ چہ رگگا زند پیدا ہما سلکاریانی توکا بکپنت، رندی ہالش چہ پیسریکینا ہم گنتر بیت۔ ²¹ اگن

^c 4:2 تھترو، بزانت جہتم، دوزہ۔

^d 12:2 سرشت، بزانت باتن، فترت، جئوہر۔

اے مردمان چہ پاکی و پھریزکاریئے راہا ہچ مزانتین، پہ آیان گھتر ات چہ اشیا کہ زانگا و رند، چہ اے پاکین ہکما ببجنت کہ آیانی سپردہ کنگ بوتگ. 22 اے بتل آیانی بارٹوا چوں وش گوشتیت کہ:

«کچک وتی شانتگینانی کرا پر تربیت.»^c

و

«ششتگین ہوک پدا پوجگلانی^f تھا لبت وارت.»

ہداوندئے روج

3¹ او دُردانگان! اے نون دومی کاگد انت کہ پہ شما نیسیگا آن. هر دوین کاگدن پہ اے سغوبا نبشتنت تان شمعے دلا شربین پگر و ہئیالانی ہب و واہگا پیدا بکنان و شمارا تہتال بدئیان² کہ ہما ہبران وتی یاتا بیاریت کہ گوستگین زمانگان، پیشیگین پاکین نیبان گوشتگانت و انچش ہم مئے ہداوند و رکینوکئے ہکما شمعے ہئیالا بیاران کہ آئیئے کاسدان شمارا داتگ.

3³ چہ هر چیزا پیسر بزانتیت کہ آہری زمانگان، اے پئیمین مسکرا و ریشکند کنوک جاہ جننت کہ وتی سل و بدین واہگانی رندگیر انت. 4⁴ گوشتنت: «گرا آئیئے آیکئے وادہ چوں بوت؟ چہ ہما وھدا کہ مئے پت و پیرین مرتگانت، هر چیز ہما پئیمیا انت کہ چہ جھانئے جوڑ بئیگئے وھدا بوتگ.»⁵ اے پئیمیا پہ زانت، وتی چمان چہ اے راستیا بند کننت کہ آسمان، ہدائے ہبرئے سرا، چہ دیربگین وھدان ہستانت و اے زمین، چہ آیا و آئے راہا جوڑ بوتگ و⁶ چہ ہمے آیا آ زمانگئے دنیا بُدت و گار و بیگواہ بوت. 7⁷ چہ ہما ہکم و ہبرا ہم سچھین آسمان و اے زمین، پہ آسا گچین کنگ بوتگ و تان دادرسیئے روج و ناباورین مردمانی تباہی و زئوال بئیگا دارگ بوتگانت.

8⁸ بلہ، او دُردانگان! چہ اے ہبرا بئہئیال مبیئت کہ پہ ہداوندا یک روجے، ہزار سالئے پئیمیا انت و ہزار سال، یک روجیئے پئیمیا. 9⁹ لہتین مردم گمان کنت و گوشتیت کہ ہداوندا وتی پر ترگ و آیکئے کئول و وادہ مہتل داشتگ، بلہ چش نہانت. راستین ہبر اش انت کہ ہداوند گون شما سبر و اڈبار کنت، وھد و مؤہ دنت تان گنھکار پشومان بنت، چیا کہ نلؤئیت کسے گار و بیگواہ بیئت. 10¹⁰ بلہ ہداوندئے روج آلما کئیت. چش کہ دزے اناگت کئیت و سچھینان جاہ سربینیت. آ روجا آسمان گون ترسناکین تتوار و بوستگے گار و بیگواہ بیت، استار و ماہ و روج و ہرچے کہ آسمانا ہست، آسا کپیت و آپ بیت و زمین و ہرچے کہ زمینا ہست سچیت و پربیت. 11¹¹ نون کہ زانیت ہرچے مئے چاگردا ہست گار و زئوال بئیگی انت، گرا باید انت شمعے زند پاک و پلگار بیئت و پہ ہداودستی بگوزیت. 12¹² ہدائے روجیئے انتزار و ودارا ہم بیئت و جھد بکنیت کہ آ روج زوتر برسیت، ہما روج کہ آسمان سچیت و آپ بیت و استار و ماہ و روج و ہرچے کہ آسمانا ہست آسا کپنت و آپ بنت. 13¹³ بلہ ما نوکین آسمان و زمینئے انتزار و ودارا این کہ آیانی تھا آدل و راستی ہاکم بیت. چیا کہ اے ہدائے لبز و وادہ انت.

کدی ہبر

14¹⁴ او دُردانگان! نون کہ اے چیزانی ودارا ایت، جھد کئیت آ شمارا پاک و بے ائیب و گون وت پہ سھل و آرامیا ودی بکنت و بگندیت. 15¹⁵ اے ہبرا ہم مشموشیت کہ مئے ہداوندئے سبر و اڈپارئے مکسد رکینگ انت، انچش کہ مئے دُردانگین برات پولسا گون ہدابکشتگین ہکمتے پہ شما نبشتگ. 16¹⁶ وتی سچھین کاگدانی تھا ہمے بارٹوا نیسیت. آ کاگدانی لہتین ہبرانی زانگ و در برگ گران انت و ناسرید و نزورین مردم آنبشتھان وتی تبا چھرہ دئینت و پہ ردی مانا کننت، بلہ اے مردم وت زئوال بنت. گون پاکین کتابئے آدگہ نبشتھان ہم ہمے کارا کننت.

^c 22:22 سلئیمانئے بتلانی کتاب 11:26.

^f 22:22 پوجگل، بان پوجلیچ، پوستگین گل.

17 پمیشکا، او دُردانگان! نون که شما اے سَجھین چیران چه پیسرا زانیت، پھریز کنیت تان ردکار و ناشرین مردم شمارا وتی گمراھیئے نیمگا مبرنت و شما وتی مہر و مہکمین زندا مباحینیت. 18 مئے ہداوند و رکینوک ایسا مسیہئے رھمت و زانتا ردوم گران بییت. شان و شوکت انون تان ابد، ہماییا برسات. انچش بات، آمین!